

уроцитъ; като че цѣла планина сваямъ отъ плещитъ си! Ти още ли има да пишешъ, Боянчо?

Боянчо (*пише на масата*). Сега, сега ще допиша и азъ още точка не съмъ турилъ Свършено! Сега книгитъ на мѣстото имъ и бързо се справямъ за посрѣщание.

Тодорка. Въ колко часа ще пристигне?

Боянчо. Въ петъ. Вуйчо пишеше, че непременно днесъ ще пристигне, и приближава вече врѣме (*събира си тетрадитъ*). Мама вече отдавна отиде да го посрѣщне . . . (*гледа часовника*). Подиръ половинъ часъ трѣбва да сж тукъ

Тодорка. Азъ съмъ виждала вуйча на единъ старъ портретъ, той тамъ е съвсѣмъ мѣничекъ; сега дали ще го познаешъ?

Боянчо. Мжчно ще го познаешъ, защото ний нивга не сме го виждали.

Тодорка (*като се доближава до масата*). Що е това? Лазаровитъ ли тетрадки? Ехъ, ехъ! вижъ, той още нито е наченжлъ да пише глагола! кога ще успѣе да свърши, и кждѣ ли е сега?

Боянчо (*гледа прѣзъ прозореца*). Ето го на двора, какъвъ търчи (*вика му*) Лазаре! Кждѣ? кждѣ? Ела тукъ . . . Скоро . . .

ЯВЛЕНИЕ II.

Тодорка, Боянчо и Лазаръ

Лазаръ [*влиза търчешкомъ, съ шапка на глава, дрѣситъ му раздърпани, колѣнитъ окалени, а въ ржка държи въдица*]. Защо ме викашъ? Казвай бързо!

Боянчо. Какъ защо те викамъ? Вуйчо ще дойде, каза ни се до тогасъ да си приготвимъ уроцитъ, а ти не знаешъ нито тетрадитъ ти кждѣ сж. Кога ще си напишешъ писменитѣ работи? Или искашъ да те гълчятъ прѣдъ вуйча? И